

ІХ

ПРИТЧА ПРО НЕРОЗУМ

Стрілець сильце заставив,
Спіймалась пташка вмить;
Він взяв її, щоб зараз
Головку їй скрутить.

Залебеділа пташка:
«Ой, стрільче, стій, пожди!
Я пташечка маленька,
Що з мене тут їди?»

Пусти мене на волю,
Я дам тобі за те
Три добрі науки
На все твоє життя».

Стрілець мій здивувався.
«Чи бач, ся дробина
Мене навчати хоче!
Ну, що там зна вона?»

І мовить: «Добре, пташко!
Коли з твоїх наук
Я хоч що-то змудрію,
Тебе пущу я з рук».

І мовить птах: «Не жалуй
За тим, чи зле, чи гоже,
Що сталося раз і більше
Відстатися не може».

Стрілець подумав: «Правда!
За тим жаліть не гоже,
Що сталося раз і більше
Відстатися не може».

І мовить птах: «Не рвися,
Завдавши серцю скрути,
Що зробиш — розробити,
Минуле знов вернути».

Стрілець подумав: «Правда!
Шкода бажань і скрути:
Що зробиш — не розробиш,
Що сталося — не вернути».

І мовить птах: «Ніколи
Не вір ні в які дива:
Не вір ні в яку вістку,
Що просто неможлива!»

Стрілець подумав: «Правда!
Чимало плещуть дива,
А розміркуеш — скажеш:
«Се сплітка неможлива!»

«Гаразд,— сказав він,— пташко!
Не злі твої науки,
Лети ж собі й стрільцеві
Не попадайся в руки».

І пурхнула пташина,
На близькій гілці сіла
І, до стрільця звернувшись,
Таке йому повіла:

«Ей, та й дурний ти, стрільче,
Що дав мені здуриться!
А мною ти, небоже,
Міг добре поживиться!

Бо знай, в моїй утробі —
Якби ти знав отсе! —
Є перла так велика,
Як струсове яйце!»

Стрілець аж зойкнув з жалю.
«А, що ж я наробив,
Що так без застанови
Великий скарб згубив!»

І він підбіг під гілку
І скочив, що є сил,
Щоби спіймати пташку,—
Та ба, не має крил!

А потім мовив: «Пташко,
Пташиночко моя!
Вернись до мене! Буду
Тобі за батька я.

У клітку золотую
Всаджу тебе я сам
І все, чого захочеш,
Тобі я радо дам!»

Пташина відповіла:
«Дурний ти є, як був!
Всі три мої науки
Відразу ти забув!

Зробив ти добре діло,
Мені летить велів,—
І зараз по хвилині
Сам того пожалів.

А потім забажав ти
Мене дістать ще раз
І просьбою вернути
Назад минулий час.

А чом? Бо песуразним
Повірив ти словам,
Що в мні є перла, більша
Удвоє, ніж я сам».